

Jól

Soleiðis var það her í Foroyum, og sumstaðni er það so enn, at tá ið hann køvdi av í mjørka, máttu menn, ið staddir vóru millum bygda, við størsta ansni halda seg til varðarnar, um tað skuldi eydnast teim at finna heim.

Lætt var at missa varðarnar úr eygsjón. Og har var so mangt, sum kundi villa og orkimla, stórir steinar til dómis, ið vóru meinlikir vordunum.

Tað ráddi um at vera ansin og ikki villast burtur frá vordunum. Tí hann, ið viltist, hevði ilt við at finna aftur á rétta leið. Ógjøriligt var tað kortini ikki; men tað var heldur ikki lætt.

Betlahemsstjórnan var stavnhalð teirra vitru manna úr Eysturlondum. Henni fylgdu teir, og teir viku onga tíð av leiðini. Hon var tann vit og tann varði, ið leiddi teir til staðin, har himnakongurin varð føddur jólanátt.

Eisini vit megu fylgja Betlahemsstjórnan, um okkum skal heppnast at koma leiðina fram til himnakongin, frelsara okkara, sum føddur varð jólanátt.

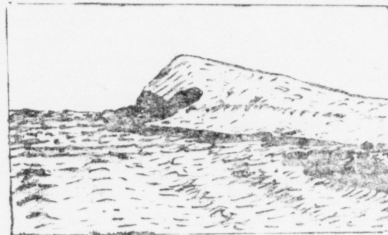
Men tað er so mangt, ið villa kann av leiðini.

Himnahválvið var og er vjursátt við glampandi vókum stjórnan; men tað er einans hin eina, ið vísir leiðina til Betlahems. Eingin onnur av hinum hundradúsundtals stjórnanum kann leiða teg hagar — tær kunnu einans villa teg av leið, so vakrar tær enn kunnu tykiast okkum. Tað ræður tí um at finna hitt rétta stavnhalðið.

Nú fara vit at halda jól, og stákanin er nógv fyrri at gera jólini so hugnalig og vókur, sum gjøriligt kann vera: bygd og býur og hvørt manna-býli verða uppskrídd, ljósinu skulu reka vetrarmyrkríð burtur hesa hog-tíð, og alt skal vera ljós og gleði. Vit geva teim gávur, ið okkum standa næst, fyrri at gleða tey, og vit royna á so mangan hátt at skapa gleði bæði fyrri onnur og fyrri okkum sjálvum.

Men tað, sum fyrst og fremst ræður um, er, at ikki alt hetta skærtíð og ljós, øll hendan stákan fyrri at skapa hugna og gleði, at hetta alt ikki villur okkum av leiðini — hini einastu leið, sum vit megu halda, um okkum skal verða lagað at finna til hansara, sum føddur varð jólanátt í Betlahem, til frelsara okkara, sum lat seg fæða hina fyrstu heilagu jólanátt.

BARNABÝLIÐ

Eg elski hitt gamla, hitt brimbarda býli.
Tey dýrastu minni mær berast í sjón,
um dagar so fagar við ljósi og smíli,
sum einans teir finnast á heimlandsins lón.

Har lærði meg móðir, at fjálga og æra
tann blett, har eg ljósið av fyrstantið sá,
har rettsinn og mildi var barndómsins læra.
Har lærði eg alt, sum mitt liv byggir á.

Hvar enn eg man fjaðka, so leitar hann hagar
min hugur, har sorgleysur dagur min rann.
Ei nakað kann metast við barndómsins dagar.
Bert minnini liva um skeiðið, ið svann.

Eg elski hin blettin, sum veitti mær skjili
tá landnýrðingsfroðan um londini lá.
Eg elski hitt gamla, hitt brimbarda býli,
men tað skilir tú valla, hvi tað er svá.

Leyslig týðing.

H.D

FØDDUR Í HJÁLMA

Eg mundi ikki vera meira enn 8—9 ár, tá eg var at verða eitt summarið úti í Nólsoy. Eg búði hjá Jákupi og Mariu í Líða. Har var gamal vinskapur millum húsini.

Eg havi mangt gott at minnst aftur á hesa vitjan mína har úti fyrri smáum hálvthundrað árum síðani; men her skal tó einans sigast frá eini hending.

Ein dagin, eg kom gangandi húsanna millum, mótti eg einum gomlum manni, sum stæðgaði á at tala við meg.

Eg haldi ikki, at hann var stórt hægri enn meðalmáður, men breiðvaksin var hann, hvítt skegg, myrka dýffulhúgvu á hovdinum, bláa troyggju og knæbuksur; men ikki minnst eg, hvussu hann ver skóddur.

— Hvar er tú, stakkalur? spurdi hann.

Jú, tað greiðið eg honum so frá.

— Ja so, so er Pól í Bjarnarstovu abbi tín, helt hann.

Hetta er fyrsta og einasta ferðin, eg havi hoyrt Barnastovuna í Havn nevnda við hesum heitinum.

— Nei, sigi eg, abbi mín eitur Pól í Snikkarastovu.

— Ja, ja, tað er sami máðurin. Vit kendust so væl sum yngri, skal eg siga tær. Heilsa honum frá mær, stakkalur.

— Íðan, hvør eru tygum, spyrji eg.

— Ája, stakkalur, meg nevna teir Pobba.

Aftur gingu nokur ár.

Eg mundi vera 13 ár, tá vit ein heystardag fóru vestur á Nes (Kirkjubones) við snori.

Báturin var lítill, kundi ikki nevntast við heitinum »litið fyramannafare, og vit vóru 4 »menn« á honum. Tað var abbi mín og pápi mín, og so vit báðir smádreingirnir, eg og bróðir mín, sum var 2 ár yngri enn eg.

Vit róðu heim eftir vestfallinum.

Veðrið var hendingagott, sjósklett, og, um meg minnst rett, ikki eitt lot.

Um leið heimi á Rivi, róðu vit okkum fram á ein planku úr góðum nýggjum viði. Hetta var í 1917, og nógvur reki var tá at finna. Vit tóku plankan inn. Annar endin varð stungin inn undir toftubekk; og lá hann út um lerið.

Komnir vestur á Nes, varð kastað. Tað stóð á hondum at draga. Fiskurin var nógvur, og tað var góður smáfiskur og út móti málfiski; vit vóru kanska ikki allir líka góðir snórismenn. Men vit royndu, tað vit orkaðu.

Men ikki høvdu vit sitið leingi, tá hann tók at anda av landsynningi, og, hóast eg ikki dugdi at fata tað, gjordu teir stutt av, drógu snorini inn og settust til árar. Teir vildu sleppa av Nesinum, áðrenn cystfallið kom upp, sögdu teir, tí tá gjordust hesar leiðir vandasjögur.

Skjótt vaks hann vindin so mikið, at sett varð á segl, og áramnar lagðar inn.

Hann vaks stóðugt vindin, og nú fór at gerast heldur óslætt, tí landsynningur á fallandi vestfalli er ringasta ætt í Nólsoyarfirði. Tað var skjótt, vit máttu repa seglið.

Pápi stýrði, abbi sat við dragið, og eg við skeytið. Abbi sat í eysrúmi, og hann oysti, hvørja ferð, báturin tók ein skvamp inn. Plankan máttu vit lata fara, tí aldan lyfti so hart upp undir hann, at vandi var fyrri, at hann fór at bróta stokkin.

Tá vit komu norður móti Glyvursnesi, gjordist sjógururin óvísleitur — í mínum eygum, ið hvussu er —. Abbi mín læði tá eina ár út og sló í alduna fyrri at taka megina av henni. Og so varð lagt á Nesið.

Helst man eg hava verið eitt sindur ræddur, tí meg minnst, at abbi mín rópti á meg: — Ver ikki bangin; tí eg skal siga tær, at eg doyggji ikki á sjónum, og so man tú eisini koma til lands hesa ferð.

Og so varð; vit komu at landi í øllum góðum.

Hesi orð hansara munnu ofta hava verið mær í huga, og einaferð spurdi eg hann so, hvi hann var so vissur í, at hann ikki fór at doyggja á sjónum.

— Jú, segði abbi mín, tað skal eg so væl siga tær; eg eri føddur í hjálma, og tað er ein sannroynd, at hann, ið føddur er í hjálma, hann doyir ikki á sjónum.

Hetta helt eg vera tvælt, og eg mundi helst siga tað eisini; men tá svaraði hann, at tað kundi hann siga mær, at var hann ikki føddur í hjálma, so var hann ikki á lívi í dag, so mikið hevði hann roynt av sjónum.

Eg rak fram undir at fáa hann at siga mær frá onkrari hending, har hjálmin hevði bjargað honum, og so segði hann:

— Eg var sjálvur tríði á útróðri evstanfyri Nólsoynna, tá hann kom við stormi av útnyrðingi.* Vit slitu

*) Eg minnst ikki betur, enn tað var hesa áttina, hann nevndi.

GLEÐILIG JÓL